

În umbra filelor: Povestea celor care veghează cartea

Există o zi în calendar care ne amintește, mai mult decât oricare alta, de forța tăcută a cărților și de cei care și-au făcut din ele nu doar o pasiune, ci o vocație: 23 aprilie – Ziua Internațională a Cărții și a Drepturilor de Autor, dar și Ziua Bibliotecarului în România. Această sărbătoare nu este doar despre magia cuvintelor, ci și despre memorie, încredere, dialog, tăcere și umanitate. Este despre cărțile care ne-au modelat și despre oamenii care ne-au învățat să le prețuim.

Cartea rămâne una dintre cele mai prețioase extensii ale memoriei umane – o punte între generații, o fereastră deschisă către lumi reale sau imaginare, un martor tăcut și fidel al gândirii și al revelațiilor noastre. Și totuși, oricât de valoroasă ar fi, ea nu poate ajunge cu adevărat la cititor fără sprijinul acelor oameni care, cu discreție, răbdare și dăruire, o pun în valoare.

Sărbătorind cartea, îi onorăm pe toți cei care o creează, o traduc, o editează, o explorează, dar mai ales pe cei care îi asigură continuitatea în viața comunității. În spatele fiecărei biblioteci – fie ea școlară, universitară sau publică – se află o persoană care trăiește prin și pentru carte. Cineva care, deși poate nu scrie povești, contribuie esențial la descoperirea, păstrarea și circulația lor.

Într-o eră a tehnologiei și a informației rapide, cartea tipărită pare să lupte pentru locul ei. Și totuși, nu dispare. Se transformă, se adaptează și, mai ales, rezistă. Pentru că nevoia de poveste, de reflecție, de sens – rămâne profund umană, imposibil de înlocuit. În acest context în continuă schimbare, bibliotecarul nu mai este doar un martor al trecutului, ci un ghid al prezentului – un sprijin esențial pentru educație, orientare și dezvoltare personală.

Adesea perceput ca un simplu administrator al cărților, el este de fapt un arhitect al memoriei culturale, un curator al înțelepciunii acumulate, un ghid și uneori chiar un creator. Cu răbdare și pasiune, acești profesioniști mențin vie flacăra cunoașterii și fac din biblioteci adevărate sanctuare ale învățării, refugii pentru toți cei care caută sens în paginile unei cărți.

Profesia de bibliotecar este profund legată de dezvoltarea intelectuală a societății. Mulți dintre scriitorii care au influențat literatura română și universală au înțeles importanța păstrării și transmiterii cunoașterii. Alegând să lucreze în biblioteci, și-au continuat misiunea culturală, devenind punți între trecut și viitor, între cuvânt și cititor. În rândurile ce urmează, vă invit să descoperiți chipurile celebre – și adesea uitate – ale bibliotecarilor-scriitori. Vom păși împreună prin filele unei istorii vii, pentru a înțelege mai profund rolul acestor păstrători ai cunoașterii în modelarea culturii și a conștiinței colective.

Bibliotecar, Luciana Macovei
(continuare în numărul următor)

Stimate Domnule prof.dr. Dumitru V. Marin, cu noul volum "Am fost odată..." ați obținut, indubitabil, reușita vieții D-voastră, pe care mulți dintre iluștrii noștri scriitori și-au dorit să o obțină, printr-un Jurnal propriu.

Ei, bine, în cazul recentului Dv. volum "Am fost odată...", acesta e mai mult decât un Jurnal. Este o frescă monumentală a vieții D-voastră, interpusă între cele 10 momente social-istorice pe care le-ați traversat în trăirea biografică, animat de "umbra unui gând de a zbura spre mari înfăptuiri"

Și, Slavă Domnului, că le-ați reușit înfăptuirea, de-a lungul celor 83 de ani ai vieții. Mărturii probatoare sunt, desigur, fotografiile revelatoare, care vă însoțesc scrierea, ce alunecă frecvent între "agonie și extaz", fiind presărată, deopotrivă, de inspirate frânturi de lirism, dar și de clipe de tragism ale istoriei trăite.

O carte monumentală prin dezvoltarea uluitoare și printr-o construcție inimitabilă, în care autorul își scrie și prefața și postfața, dar și rezumatul acesteia!

În același timp, o carte-document, cu cele 475 de pagini ale sale, care înmănunchează o istorie românească neromanțată, trăită întru crezul iubirii de neam, de țară, de familie, de contemporaneitate.

Mă bucur să fi citit această carte memorabilă și să constat cu bucurie că am făcut și fac parte, în calitate de prieten, din lumea lui Dumitru V. Marin, "omul muncii sale, imposibil de egalat vreodată".

Felicitări, Professore!

Mihai Caba

